

PROČ PŘEKLÁDAT ZE SEPTUAGINTY?

Říká se, že každý překlad je zároveň výkladem. V tom případě je Septuaginta vzácným dokladem, jak Starému zákonu rozuměli učenci v době těsně před příchodem Krista - tj kolem 3 století před naším letopočtem. Naproti tomu Masoretský text, který většinou je používán pro překlady bible, se ustálil (a vokalizoval) relativně pozdě, až v rozmezí 7 a 10 století NAŠEHO letopočtu, takzvanými masorety (odtud' název) - židovskými učenici, kteří vycházeli z rabínské tradice založené farizejskou školou, známou z Evangelíích. Masoretové tudíž rozhodně - nebyli křesťané. Právě naopak. Nepřijali Krista, tudíž neměli, podle svědectví Nového Zákona, ani Boha Otce, ani Ducha Svatého. Kristus sám sebe označuje za "naplnění (Starého) Zákona", řekl, že "Mojžíš psal o něm." Kristus je tedy samotným obsahem Starého zákona - právě tím obsahem, kteří Masoretové nepřijali. Bez Krista je Starý Zákon pouhá prázdná skořápka, rubáš oblečený na mrtvém těle.

Použili jsme pojem "vokalizovali". Co to znamená? Původní hebrejské písmo totiž tvořili pouze souhlásky, napsané za sebou bez mezer a jakékoliv interpunkce. Vypadalo to asi takhle: ŘKSŽKŽDPŘKLDJZRNVKLDVTMPŘPDJSPTGNTVZCNMDKLDMMJKSTRMZKNRZMLČNCV DBPŘDPŘCHDMKRSTTJKLMCSTLTTPŘDNŠMLTPČTNPRTTMMMSRTSKTXTKTRVTŠNJPŽVN PRPŘKLDBBLSSTLLVKLZVLRLTVNPZD. Někdo tomuto textu musel doplnit samohlásky, pak od sebe oddělit jednotlivá slova, věty, sdělení. Tuto práci nazýváme vokalizací a provedli ji právě oni masoreti v ranném a středním středověku. Už tato práce je v podstatě sama o sobě překladem a výkladem - výkladem o tisíc let mladším než Septuaginta, navíc pořízený lidmi, kteří vědomně odmítali Krista jako mesiáše (o jeho božství ani nemluvě). Samozřejmě že toto jejich osobní před-porozumění muselo ovlivnit i jejich práci. Je těžké věřit tomu, že lidé, kteří nepoznali toho, kdo je samotným obsahem, naplněním Zákona, mohou správně tento zákon interpretovat.

Co se týče samotného předkládaného překladu, tak v kulatých závorkách jsou uvedeny variantní možnosti převodu textu septuaginty do češtiny. Hranaté závorky jsou pak dodaná slova pro lepší srozumitelnost, mnohdy tedy překračující vlastní překlad a zabrušující již do výkladu. A je třeba si uvědomovat, že žádný výklad nemá autoritu toho, co vykládá, což u Bible je třeba dvakrát podtrhnout a zvýraznit.

SHRNUTÍ PŘEKLADU

Píseň písní je strhující kniha, jedinečná v biblickém kánonu. Už její počátek prozrazuje její téma. Žena obdivuje mužskou hrud' - mužská hrud' je částí mužského těla při intimní chvíli pohlavního styku. Není divu, že v té samé chvíli touží po politicích z jeho úst.

Píseň písní tedy demytologizuje lidskou sexualitu, kterou odhaluje jako velký Boží dar věnovaný manželského páru spojeného láskou agape dar úžasný, vzbuzující bázeň, je-li přijímán pravdivě, svatě. Kniha tak činí formou poetickou, ne vědeckou nebo učebnicovou. Mužské i

ženské tělo se představuje jako nádherné Boží stvoření hodné chvály a ne zatracování. A my nemáme právo to popírat. Kráse se musí uznat krása a ne se v nitru přesvědčovat o opaku. Obdiv ale, obdiv musí patřit pouze našemu partnerovi. Je rozdíl mezi uznáním krásy krásného a obdivem, který vede k intimitě. Sex zde není charakterizován jako pouhý prostředek ke zplození dítěte, ale dar od Boha a vzájemný dar manželů na vzájem plný něhy, rozkoše, orgastického "opojení vína" - to nejsou hříšné rozměry vztahu, naopak jejich nezadatelná součást, důvod, bez kterého se sex zužuje na manželskou povinnost, která je nepříjemná všem. Zplození dítěte je sekundární projev manželství, ne jeho primární důvod. Toto vše plně odpovídá zásadám a východiskům krealismu. Eros je prostě součástí agape.

Píseň písni odkazuje k Šalamounovi. Nemusí to nutně znamenat Šalamounovo autorství. Může to být vyjádřením věnování, nebo i ztotožnění. Při židovské svatbě totiž ženich se ztotožňoval s rolí krále a nevěsta s rolí královny. Je možné, že sbírku svatebních erotických zpěvu shromáždil a uspořádal "redaktor" z doby babylonské nebo perské.

Nejčastější slovo v textu je "bratříček." Něžné oslovení, které adresuje dívka svému manželovi. Neznamená to incestní vztah. V rámci židovské komunity se lidé vzájemně označovali za bratry a sestry (kdo se hněvá na svého bratra...) Manžel ji odpovídá souslovím "má blízká", což je stejné slovo jako slovo bližní v evangeliích.

Kromě bratříčka a blízké se v Písni písni objevuje chór dcer Jeruzalémských, které děj pozorují. Není jisté, kdo jsou, zda-li družičky, bývalé partnerky ženicha nebo zda-li se jedná o ženy z harému krále Šalamouna.

V první kapitole je silný důraz na vyřešení vlastní minulosti. Jsme vedeni k poznání, že to, kým jsme dnes, má svůj pramen v naší minulosti, včetně vztahů, kterými jsme prošli. A přesto se máme od minulosti odmltnout, utéct od ní, dát se vběhl.

Obdobně když hledáme ve světě ideálního partnera, vede nás toto hledání k promiskuitě nebo dokonce k různým formám prostituce. Prvně musíme poznat, kdo jsme my sami, a "to ostatní nám bude přidáno". Z celobiblického kontextu je zřejmé, že se jedná o poznání, jehož zdrojem je Bůh sám, který jej posílá skrze Ducha Svatého. Tento proces sebe-poznávání, seb-reflexe, bible nazývá "pokáním"

Druhá kapitola popisuje prvotní radost z uzavřeného manželství, z životního předělu, kdy zima samoty pomine a déšť pochybností a obav si odešel "svou cestou". I na tomto počátku je dobré si připomenout, že existují "lištičky ničící vinici (vzájemnou intimitu)" a je třeba je vychytávat.

Obraz ze třetí kapitoly se v šílenějších konturách opakuje v kapitole páté. Zřejmě chtěl autor či redaktor naznačit, že je rozdíl, když k odcizení mezi partnery dojde tak nějak samovolně, nebo jestli je způsobeno zámerně. Když samovolně, je možné či dokonce potřebné "vydat se do ulic" a hledat svého bratříčka, t.j. aktivně pracovat na tom, aby vzájemná intimita stále fungovala.

Čtvrtá kapitola opět nádherným poetickým jazykem popisuje intimní sblížení manželů. Je potřeba stále v sobě život vděčnost jednoho za druhého, až s posvátnou úctou a bázní přistupovat k tělu muželského partnera. Manželský sex jako vzájemný dar a vzájemné obdarování je bohoslužba, rituál, pevná součást křesťanského náboženského života. Žena je popisována jako "zamčená zahrada", do které má vstup pouze její manžel. Toto by samozřejmě mělo platit vzájemně, připišme dobovému, silně patriarchálnímu, pozadí, že toto nereflexuje.

V páté kapitole dochází k destrukci. Muž záměrně vzruší ženu, ale pak odmítně sex a opustí ji. Tím ji vystavuje hanbě, zbavuje ji své ochrany. A ti, kdo ve třetí kapitole pomhali ženě najít svého muže, ji teď berou zbytky důstojnosti a možná dochází i ke znásilnění. A zde obvyklý refrém (v této chvíli jsem vás zapřísahala, dcery jeruzalémské) zní temným tónem a až laškovně "jsem zraněná agapem" osudově. Přesto všechno si žena opět připomíná jedinečnost svého muže. Asi věří i tomu, že důsledky svého odmítnutí muž nepánoval, že to byla z jeho strany nějaká milostná hra, která se pouze vymkla kontrole. Tato kapitola je nejdrastičtější v jinak poetickém tónu Písně písní, a tudíž její varování bychom neměli brát na lehkou váhu, zvláště, když je tu záměrné srovnávání se třetí kapitolou.

6. kapitola je opět intimní styk. V ní zase muž si krásným poetickým jazykem uvědomuje jedinečnost své ženy, dochází k uzdravení jejich vztahu. Uvědomuje si, že její tělo by v něm mělo vzbuzovat onen náboženský úžas, až bázeň. Odkaz na Šalomounův harém je zde nejenom dekorace příběhu, který jest formátován postavou tohoto legendárního krále. Je třeba si uvědomovat, že podobný harém vlastně máme všichni. Zvláště v dnešní době jsme zatíženi minulými vztahy a srovnáváním. S královnami, s možnými konkubínami a s dalšími dívkami, které by o nás projeví zájem. Kupř mimomanželské vztahy na pracovišti se už stávají klišé. Píseň písní nabízí jedin lék: Říct ne. Ne porovnávání manželky s matkou či s předešlými idealizovanými partnerkami, ne pošilhávání po konkubínách, které se líbí nám, nebo dívkám, kterým se libíme my. Ne. Jedná se o vědomé rozhodnutí, že můj obdiv patří pouze manželce. To je ta jediná holubice, "dokonalá" - tedy dospělá, celistvě stvořená právě pro manžela. Vždyť ji její vlastní matka v bolestech rodila a disrespekt k manželce je vlastně snižováním a zneuctěním bolestí její matky. "Tam dám svá řadra tobě" - nádherný obraz vzájemného obdarování se. Toho, že sex je o radosti, něze, vášni, rozkoši. O vděčnosti a bázní.

Sedmá kapitola je pokračování té šesté. Po destrukci v páté kapitole nestačí pouze, aby se muž vrátil ke své ženě, ale musí se i žena vrátit ke svému muži. Musí dojít k uzdravení vzájemné důvěry. My jakožto čtenáři již z páté kapitoli víme, že o to ta žena usiluje, po tom touží. Dnes o návrat své ženy a o odpuštění žádá i její muž. Žena se musí opětovně otevřít svému muži, aby on mohl "vidět", znov zažívat její vnitřní charakter a krásu. Opět následuje nádherný poetický popis intimního spojení, připodobněného k (břišnímu?) tanci ženy.

V osmé kapitole se přesouváme do doby zralosti páru, řekněme do jejich středních nebo i starších let. I zde promlouvá denodenně opečovávaná intimita. Pár taktéž je veden k reflexi. Žena připomíná svému muži svou věrnost vlastně od dětských let. Panenství jako celoživotní dar, který ona přinesla, zasadila do manželství. Píseň písní končí odmítnutím obchodování s intimitou. Věta "přátelé naslouchají tvému hlasu, dej mi jej taky slyšet" se dotýká samotného

trancendentálno a otvára legitímni možnosť čítať knihu Písne písni ako obraz i vzťahu medzi človekom a Bohom, Kristom. Cirkvi je nevesta Kristova. Toto čtení však "nefunguje" po celou knihu. Zvlášť v temné páté kapitole. Bůh si s city a s intimitou své nevěsty nezahrává.

1. kapitola

Píseň písní, která je Šalomounova (=krále pokoje, mírotvůrce, [patří] dospělosti, celistvosti, neporušenosti) (o Šalomounovi, [napsaná] pro Šalamouna, je Šalomounova [=ženicha na svatbě])

Ať mě políbí polibky svých úst, protože dobré (příjemné) jsou tvé prsy (=mužská hrud') víc než víno. A vůně tvých mastí (voňavek) převyšuje všechna aromata – rozlité masti je tvé jméno; proto tě mladé dívky (družičky, [bývalé] partnerky) agapovaly (=nepodmíněně, nezištně milovaly, milovaly činnou láskou). Přitáhly tě za tebou kvůli vůni tvých mastí – poběžíme (utečeme) [od minulosti]! Král mě uvedl do své komnaty. Budeme jásat a radovat se v tobě. Budeme milovat tvé prsy [má ňadra, která patří tobě, které já odevzdávám (Bůh dává) tobě] více než víno. Příměst (upřímnost, čestnost) tě milovala.

Černá jsem a krásná, dcery Jeruzaléma – jako stany Kédarské (=temnoty, kočovných arabských kmenů), jako závěsy (kožešiny) Šalomounovy. Nehleďte na mě, že jsem zčernalá (opálená), neboť přehlédlo mě slunce (od práce na slunci); synové mé matky se [spojili a] proti mně bojovali (kvůli mně mezi sebou bojovali), ustanovili mě strážkyní ve vinicích — svou vlastní vinici jsem nehlídala.

Oznam mi toho, koho milovala má duše, kde paseš [stádo], kde odpočíváš v poledne, abych se snad nestala podobnou zahalené [prostitutce], obklopená u stád druhů tvých. Jestliže bys nepoznala sama sebe, krásná mezi ženami, vyjdi (ven) ve stopách stád a pas své kozlíky u stanů pastýřů.

K mé klisně ve vozech faraóna jsem tě připodobnil, má blízká. Jak krásné se staly tvé líce jako hrdličky, tvůj krk jako náhrdelníky. Ozdoby (Podobizny) ze zlata ti uděláme s tečkami ze stříbra.

Dokud je král u svého spočinutí, moje nardová mast vydala svou vůni, svazeček tekuté myrhy. Můj bratříček u mne mezi mými ňadry bude nocovat. Hrozen (hroznový trs) z kypru (cypřiše, myrty) je můj bratříček pro mne v vinicích Engaddi (=bezpečí, úkrytu)

Hle, jsi krásná, má blízká, hle, jsi krásná, tvé oči [jsou] holubice. Hle, jsi krásný, můj bratříčku, a také půvabný, k našemu loži [je, jsi] stín. Trámy našich domů [jsou] cedry, obklady našich stropů [jsou] cypřiše.

2. kapitola

Já [jsem] květina pole, lilie údolí. Jako lilie uprostřed trní, tak je má blízká mezi dcerami. Jako jablko mezi stromy lesa, tak je můj bratříček mezi syny. V jeho stínu jsem zatoužila (být) a sedla jsem si, a jeho plod byl sladký v mém hrdle.

Uved'te mě do domu vína; položte na mě lásku. Podepřete mě (postavte mne, upevněte mne, zaměřte moji pozornost na) čerstvými plody, položte mě mezi jablky, neboť jsem raněná láskou. Levice jeho pod mou hlavou a pravice jeho mě obejmě (sevře, uchopí). Zapřísahala jsem vás

(Začala jsem Vás zapřísahat, [V té chvíli] jsem vás zapřísáhla), dcery Jeruzaléma, skrze síly a skrze mocnosti pole, abyste nebudily a neprobouzely lásku, dokud sama nebude chtít.

Hlas mého bratříčka! Hle, on přichází, skáče po horách, přeskakuje po pahorcích. Podobný je můj milý gazele nebo kolouši jelenů na horách Bételu (=domu Božího, domu bohoslužby i modloslužby) hle, on stojí za naší zdí, nahlíží skrze okna, vyhlíží skrze mříže. Můj bratříček odpovídá (na mou přítomnost reaguje) a říká mi:

Povstaň, přijď, má blízká, má krásná, má holubičko. Neboť hle, zima pominula, déšť odešel, odešel (=déšť) si sám (svou cestou). Květy se objevily na zemi, čas seče nastal, hlas hrdličky byl slyšen v naší zemi. Fíkovník vydal své nezralé fíky, révy rozkvetly – daly vůni. Vstaň, pojď, má blízká, má krásná, má holubičko! A přijď ty, má holubičko, v úkrytu skály, držící se předhradí; ukaž mi svou tvář a dej mi slyšet tvůj hlas, neboť tvůj hlas je sladký a tvůj vzhled krásný.

Chyťte nám malé lišky, ničící vinice; a naše vinné révy rozkvétají (voní). Můj bratříček je pro mě a já jsem pro něj, ten, jenž pase mezi liliemi. Dokud den ještě dýchá a než se stíny pohnou, vrať se, připodobni se, můj bratříčku, srnci nebo mláděti laně na horách údolí.

3. kapitola

Na své posteli v noci jsem hledala toho, koho milovala má duše; hledala jsem ho, a nenašla jsem ho; volala jsem ho, a neposlechl mě (neslyšel mne, nevyslyšel mne, neodpověděl mi, nereagoval na mé volání). Povstanu tedy a budu obcházet (kroužit) ve městě, na tržištích (širokých ulicích, veřejných místech) a na náměstích, a budu hledat toho, koho milovala má duše; hledala jsem ho, a ("mírně" ale) nenašla jsem ho.

Našli mě ti, kdo střeží, ti, kdo obcházejí (krouží) ve městě; neviděli jste toho, koho milovala má duše? Ještě chvíli poté, co jsem odešla od strážců, [jsem bloudila ulicemi], dokud jsem nenašla toho, koho milovala má duše. Uchopila jsem ho, a nepustím ho, dokud ho nepřivedu do domu své matky a do pokojíku té, která mě počala. Zapřísahala jsem vás (Začala jsem Vás zapřísahat, [V té chvíli] jsem vás zapřísáhla), dcery Jeruzaléma, skrze síly a skrze mocnosti pole, abyste nebudily a neprobouzely lásku, dokud sama nebude chtít.

Kdo je ta [dívka, nevěsta], jež vystupuje z pouště jako sloupy dýmu, provoněná (okouřená) myrhou a kadidlem ze všech prachů voňavkáře? Hle, [královská, svatební] postel Šalomounova – šedesát udatných okolo ní z udatných Izraele. Všichni drží meč, vyučení (připravení, zkušené [veteráni]) [v] boji; [kazdý] muž (nebo sám Šalamoun) – meč [má položený] na svém stehně – kvůli úžasu (děsu, posvátné bázně) v [milostných, svatebních, zázračných v početí dítěte] nocích. [Samotný Bůh] udělal její sloupy ze stříbra, a její matraci ze zlata, její schod [pokryl] purpurem a vnitřní mozaiku (zdobení) [vytvořil] z agapy (=nepodmíněné, činné lásky) dcer Jeruzalémských.

Vyjděte a pohleďte na krále Šalomouna, v koruně, kterou ho korunovala jeho matka v den jeho svatby a v den radosti jeho srdce!

4. kapitola.

Hle, krásná jsi, má blízká, hle, krásná jsi – tvé oči jsou holubice, mimo tvé mlčení (=tvé oči mluví beze slov, tvé mlčení marný závoj který nemůže skrýt krásu a lásku tvých očí, i když v milostných chvílích mlčíš tvé oči mluví), tvé vlasy jsou jako stáda koz, které se odhalily od Gileádu (svědectví [drahých] kamenů). Tvé zuby [jsou] jako stáda ostříhaných [ovců], které vystoupily z lázně [spořádaně] po dvojicích. Neplodná mezi nimi není.

Dokud den ještě dýchá a než se stíny pohnou, půjdu sobě samému (=já sám jsem se rozhodl jít, půjdu kvůli sobě, pro své [potěšení], vejdu do svého vnitřního [světa]) na horu myrhy a na pahorek kadidla. Celá krásná jsi, má blízká, a vada není v tobě. Pojď z Libanonu (=země bílého [sněhu]), nevěsto, pojď z Libanonu, přijdeš a projdeš [cestou] od počátku pístea (=víry, věrnosti, důvěry, spolehlivosti, osvědčení) z vrcholu Saniru (=lesu, sněhu) a Hermónu (=zasvěcení, oddělení, klatbou zakázaný), z doupat lvů, z hor levhartů.

Očarovala (vzala jsi nám naše srdce, dala jsi nám své srdce, vzrušila jsi nás v našich srdcích) jsi nás, má sestro, nevěsto; očarovala jsi nás jediným pohledem svých očí, jedním přívěskem svého krku. Jak byly okrášleny tvé prsy (jak se jen tvá prsa mohla stát tak nádhernými), má sestro, nevěsto? Jak byly okrášleny tvé prsy nad víno, a vůně tvých šatů nad všechna vonidla? Plást medu stéká z tvých rtů, nevěsto; med a mléko je pod tvým jazykem; a vůně tvých šatů je jako vůně Libanonu.

Zahrada uzavřená [jsi ty], má sestro, nevěsto, zahrada uzavřená, pramen zapečetěný. Tvé výhonky [jsou] (Vyvěrá z tebe) ráj proudů [řek], [na jejichž březích rostou] ovoce stromů tvrdých plodů, cypřiše s nardem. [V tobě se nachází] nard a šafrán, třtina a skořice se všemi stromy Libanonu, myrha aloeová se všemi prvotními mastmi. [Ty jsi] pramen zahrad, studna vody živé a zurčící z Libanonu. Probuď se (Povstaň), severáku, a přijď, jihu – vanutím prověj mou zahradu, ať proudí moje vůně. Nech sestřičku mou sestoupit do své zahrady a ať jí plody svých ořechů.

5. kapitola

Vstoupil jsem do své zahrady, má sestro, nevěsto. Sklidil jsem svou myrhu s vonnými mastmi. Jedl jsem svůj chléb s medem, pil jsem své víno s mlékem. Jezte, přátelé, a pijte, a opijte se, bratři.

Já spím, ale mé srdce bdí. Hlas mého bratříčka klepe na dveře: „Otevři mi, má sestro, má blízká, má holubice, má dokonalá! Neboť má hlava je plná rosy a mé kadeře kapek noci.“ Svlékla jsem svůj chitón (=spodní prádlo); jak (proč) bych jej znovu oblékla (měla znovu obléct)? Umyla jsem si nohy; jak (proč) bych je znečistila (měla znovu znečistit)? Můj bratříček poslal (vztáhnul, natáhnul, prostrčil) svou ruku skrze otvor, a mé nitro (břicho, lůno) se zachvělo (rozbouřilo, vzrušilo) kvůli němu (pro něho, jeho [přítomností]).

Vstala jsem, abych otevřela svému bratříčkovi, mé ruce kanuly (odkapávaly, potily) myrhu, mé prsty [kanuly, odkapávaly, potily] myrhu plnou (=správného, potřebného množství) na rukojeti závořů.

Otevřela jsem já bratříčku svému, bratříček můj mne pominul (zmizel, odešel, přešel [nevšímavě kolem mne]), má duše odešla (vyšla) při jeho slovu [zatřásl se mnou jeho slova]; hledala jsem ho a nenalezla jsem ho, volala jsem ho a neodpověděl mi (nevyslyšel mne, nereagoval na mne, neslyšel mne).

Našli mě strážci, ti, kdo obcházejí (krouží) ve městě, zbili mě, zranili mě; vzali mi mou šálu (závoj, plášť, šaty, důstojnost, [znásilnili mne]), strážci hradeb (mravů, morálky) (to jsou ale strážci =povzdech, sarkasmus) [takzvaní strážci =může jít o samozvané nebo zfanatizované strážce morálky]. Zapřísahala jsem vás (Začala jsem Vás zapřísahat, [V té chvíli] jsem vás zapřísáhla), dcery Jeruzaléma, skrze síly a skrze mocnosti pole, naleznete-li mého bratříčka, co mu oznámíte? Že raněná agapem (=čistou, nepodmíněnou, nezištnou, činnou láskou) jsem já (doplatila jsem na [svou] agape, zlomila mne má agape).

Jaký je [tedy] rozdíl mezi tvým bratříčkem a partnery [nás ostatních] (V čem je tedy tvůj bratříček [tak] vyjímečný [ve srovnání] s partnery [nás ostatních], ó krásná mezi ženami? Jaký je tedy rozdíl mezi tvým bratříčkem a [našimi] partnery, že jsi nás takto [mnohokrát] zapřísahala? Můj bratříček je běloskvoucí (nevinný) a rudý (vášnivý), význačný (vyjímečný, nepřehlédnutelný) mezi deseti tisíci. Jeho hlava je (se [podobá]) zlato a drahý kov, jeho kadeře jsou jako černé jedle, černé jako krkavec. Jeho oči jsou jako holubice nad proudy vod, umyté v mléce, sedící nad proudami vod. Jeho tváře jsou jako misky s vůní, vydávající voňavé byliny; jeho rty jsou lilie, kapající plnou myrhu. Jeho ruce jsou vytepány ze zlata, naplněny chryzolity; jeho podbřišek je schránka ze slonoviny na safírovém kameni. Jeho lýtka (nohy) jsou mramorové sloupy, postavené na zlatých podstavcích; jeho vzhled je jako Libanon, vybraný jako cedry. Jeho hrdlo je [plné] sladkostí (potěšení), a celý (je) [má] touha (on je vše, co jsem si přála, co jsem si mohla přát, vše, po čem toužím); toto je můj bratříček, a toto je můj přítel, dcery Jeruzaléma.

6. kapitola

Kam odešel tvůj bratříček, ty krásná mezi ženami? Kam tvůj bratříček hledí (Kam obrátil svůj zrak)? Půjdeme ho hledat s tebou. Můj bratříček sestoupil do své zahrady, k miskám (nádobám) vůně, aby pásal v zahradách a sbíral lilie. Já [patřím, jsem v] svému milému, a můj milý ([patří, je ve] mně, [je to] ten, jenž pase mezi liliemi).

Krásná jsi, má blízká, jako zalíbení (potěšení, radost, přízeň), nádherná jako Jeruzalém (=město míru, pokoj který ustanovuje [Bůh]), úžasná (hrozná, bázeň vzubuzující) jako seřazené [vojenské šiky]. Odvrať (Odkloň) své oči ode mne, neboť mě rozrušily (rozjitřily, vzrušily, vyvedly z míry); tvé vlasy jsou jako stáda koz, jež se objevily z Gileádu (ze svědectví [drahého] kamení). Zuby tvé (jsou) jako stáda ostříhaných [ovců], které vystupují z koupele spořádaně po dvojicích, a neplodná není mezi nimi. Jako červená stuha [jsou] tvé rty a tvá řeč je krásná; jako plátek granátového jablka [je] tvá líce – mimo tvé mlčení (=tvé líce mluví beze slov, tvé mlčení marná

rouška která nemůže skrýt krásu a lásku tvých lící, i když v milostných chvílích mlčíš tvé líce mluví). Šedesát je královen, osmdesát konkubín a nespočet dívek, [které nelze sečíst]. Jedna je má holubice, má dokonalá, jedna je pro svou matku, vyvolená je pro tu, která ji porodila; spatřily ji dcery a blahoslaví ji (přejou ji její štěstí), královny a konkubíny ji budou chválit (velebit).

Kdo je ta [dívka], která vyhlíží jako jitro, krásná jako měsíc, vyvolená jako slunce, úžasná (bázeň vzbuzující) jako vojsko v uspořádání (připravené k boji)? Do ořechové zahrady jsem sestoupila, abych pohlédla na plody potoka, abych viděla, zda rozkvetla vinná réva, rozkvetly granátovníky. Tam dám svá ňadra tobě. Nevěděla (Nepoznala) má duše, že se ocitla na vozech Aminadabových (=lidu mého šlechtného otce).

7. kapitola

Navrať (Obrať) se, navrať se, Šulamitko (=Pokojná)! Navrať se, navrať se, a uvidíme v tobě (co v tobe je, tvé nitro, tvůj charakter, uvidíme [svět] tvýma [očima]). Co uvidíte na Šulamitce? Ta ([Vždyť je to] ta, tu) jež přichází jako tance [vojenských] táborů.

Jak byly zkrášleny (Jak jen mohou být tak nádherné) tvé kroky v sandálech, dcero Nadabova (=ušlechtilá, ušlechtilosti, kněžského rodu)! Rytmy (ladný pohyb, krásy stvoření) tvých stehů se podobají řetízkům, dílu rukou umělce (zlatníka). Tvůj pupík je rytý pohár, který nepostrádá směr [vína]; tvé lůno je hromada pšenice, ohrazená liliiemi. Tvoje ňadra jsou jako dva mláďata – dvojčata gazely. Tvůj krk jako věž slonová, tvé oči [jsou] jako jezera v Esebónu (=rozvahy, plánování, zúčtování) u bran (=u soudu, hledání práva a spravedlnosti, veřejného života [=nahoty]) dcery mnohých (=mocného národa, velikého města, [=Šulimatky -> tvé oči ... u bran do tvého nitra, tve nahé (upřímné) duše...]), tvůj nos (je) jako věž Libanonu (=zářící bělosti, čistoty, nevinnosti) hledící k Damašku (=zalévanému místu, místu hojnosti, kde i slabý dostane napít). Hlava tvá na tobě jako Karmel (vinice Boží) a kadeř tvé hlavy jako purpur, která poutá (svazuje, zavazuje) krále svými provázky.

Jak jsi zkrásněla (Jak jen můžeš být až tak krásná) a jak jsi byla učiněna příjemnou, lásko, ve svých rozkoších (rozkoších, které ty [mi dáváš, poskytuješ]). Tato tvá postava (důstojnost, charakter) se připodobnila [Bůh připodobnil, učinil podobnou] palmě a tvé prsy k trsům hroznů [vinné révy].

Řekl jsem [si]: "Vystoupím na palmu, uchopím její výšiny (vrcholy); a tvé prsy budou jako (se stanou) trsy hroznů vinné révy. [Ucítím] vůni tvého nosu (dechu) jako [vůni] jablka (jabloně). A tvé hrdlo je [zdroj] dobrého vína - [ano], posílám jej [polibkem] tobě, můj bratříčku - [přijímám jej, cítím], jak protéká na mé rty a skrze mé zuby. Já patřím svému bratříčkovi, on touží po mne (on se obrací ke mne, on se vrací ke mne, jeho pozornost je opět [upnuta] na mne).

Pojď, můj bratříčku, vyjděme na pole, přenocujme na vesnicích. Vstaňme za úsvitu ve vinicích. Pohleďme, zda vykvetla vinná réva, vykvetl kypros, vykvetly granátovníky. Tam ti věnuji svá ňadra (ženství, plodnost k mateřství, srdce). Mandragory vydaly vůni, a u našich dveří jsou všechna prvotní plody – nová i stará. Mému bratříčkovi, ty jsem uchovala pro tebe.

8. kapitola

Kdybys byl mým rodným bratříčkem, kterého svými prsy odkojila má matka, mohla bych tě na veřejnosti políbit a nikdo by se nepohoršil. Vezmu tě s sebou, zavedu tě do domu mé matky, a do komůrky té, jež mě počala; napojím tě vínem voňavým, šťávou svých granátových plodů. Jeho levá ruka je pod mou hlavou, a jeho pravá mě obejmě (uchopí, sevře). Zapřísahala jsem vás (Začala jsem Vás zapřísahat, [V té chvíli] jsem vás zapřísáhla), dcery Jeruzaléma, skrze síly a skrze mocnosti pole, proč probouzíte a proč budíte lásku, když ještě sama nechce ([není připravená]) vstávat?

Kdo je ta žena, jež vystupuje bělavě rozkvetlá, opírající se o svého milého? Pod jabloní jsem tě probudila. Tam tě trápila bolestí tvá matka, tam tě bolestí svírala ta, která tě porodila. Polož si mě jako pečeť na své srdce, jako pečeť na svou paži; neboť láska je silná jako smrt, žárlivost tvrdá jako Hádes (=podsvětí, hrob). Její jiskry [jsou] jiskry ohně, její plameny. Mnoho vod nemůže uhasit lásku a řeky ji nezaplaví. Kdyby muž dal (obětoval, zaplatil) celý svůj život za agape (nepodmíněnou, nezištnou, činnou lásku), bude pohrdán [Bohem i lidmi].

Máme sestru naši malou a prsa [ještě] nemá. Co učiníme naší sestře v den, kdy by se o ní mluvilo? Jestliže je zdí, postavme na ni stříbrné cimbuří; a jestliže je dveřmi, vyryjme na ni cedrovou desku. Já jsem byla zeď a má prsa byla jako věže. Já jsem byla v jeho očích jako ta, která nalézá pokoj [pro sebe, pro svého partnera].

[Bůh] dal vinici Šalomounovi v Baal-Hamónu (=v pánu hluku [vojenských] množstvích) Ten [obratem] pronajal svou vinici strážcům – [každý] muž přinese za její užitek tisíc stříbrných [šekelů]. Má vinice je [jen] má – je přede mnou (=mám ji plně pod kontrolou). [Těch] tisíc je pro tebe, Šalomoune, [nepotřebuji je]. Dvě stě dám těm, kdo ji (její [ovoce] [opravdu] střeží.

[Řeknu] tomu, který sedí v zahradách: Přátelé naslouchají tvému hlasu, dej mi jej [také] slyšet. Uteč, můj milý, a buď podobný gazele nebo mláděti laně na horách vonných bylin.